

Tehlikeli Arzular

– MustafaSakarya · 31 Aralık 2012

Ankara'da yeni yılı karlar altında geçirmeyi umanlar bunu bir gün gecikmeyle de olsa bugün yaşıyorlardı. Dışarıda lapa lapa yağın karın tadını çıkarırlar olduğu gibi, karın altında kalmak istemeyenlerde artık eski fiyakasını çoktan kaybetmiş Atakule iş merkezine giriyorlardı. Bu girenlerden birisi de Nazan'dı. O'nun buraya gelişi ne kardan kaçıştı, ne de alışveriş isteği. Evden çıktığından beri daha da karışık olmuş düşüncelerini bir an önce netleştirmek istiyordu burada. Dalgın adımlarla, kapılarına kilit vurmamak için artık son dirençlerini gösteren birkaç mağazanın vitrinine bakıyordu. Oysa burası ilk açıldığında Ankara'nın ilk ve en popüler alışveriş merkeziydi.. O zamanlar her katı birbirinden farklı, bir sürü tanınmış marka satan mağazalarla doluydu. Zaman içinde açılan diğer alışveriş merkezleri zamanla buranın işlerini düşürmüş ve burayı terk eden esnafın ardından adeta müze gibi sessiz sedasız bir hüviyete bürünmüştü. Aslında şu anki evliliğine ne kadar da çok benziyordu bu iş merkezinin hali. Canımlı, ciciimli geçen ilk yıllar, ardından nasılsa birbirini elde etmiş olmanın rahatlığıyla gerekli görülmeyen romantizm ve on beş yılın sonunda koskocaman bir yalnızlık. Gerçi bu aralar pek de helal olmasa da yalnızlığını gideren birisi vardı hayatında, hani pek de hayatında denilemez, sadece üç aydır internette yazıyorlardı. Ve bugün ilk kez birbirleriyle görüşeceklerdi.

Nazan, Atakule iş merkezinin çıkış kapısına yakın, içi yarı yarıya boşalmış bir takı dükkanının oldukça tozlanmış vitrinine bakıyordu şu an. Bakar gibi yapıyordu gerçekte. Aslında bir saat sonraki buluşmayla ilgili zaman kazanmaya, içini kemiren sorgulamalara pozitif bir yanıt, kendini haklı çıkaracak bir bahane bulmaya çalışıyordu. Ama hiç bir bahane on beş yıllık evli ve on yaşındaki bir çocuk annesinin yasak aşkına "olur" demiyordu. Her ne kadar iç sesi bu "oluru" vermese de, şunun şurasında daha birkaç aydır tanıdığı İbrahim'in söylediği güzel sözler ruhunu okşamış, yıllardır hissetmediği o tatlı heyecanı yaşatmış ve her şeye rağmen kendisiyle buluşma cüretini vermişti. Aylar önce tesadüfen girdiği bir sitede okey oynarken, karşısındaki dördüncü oyuncu o olmuştu; ilkin iki Ankara'lı olmaktan kaynaklanan muhabbet, ardından msn ye geçip başlayan özel konuşmalar... iç dökmeler...teselliler... itiraflar...İbrahim'de kendisi gibi evlilik hayatında aradığı mutluluğu bulamamıştı. Ama o kendisinden bir adım daha ileri giderek geçen yıl karısından boşanmıştı.

Nazan baktığı son mağazadan sonra bir de saatine baktı. İbrahim'le buluşma süresi azaldıkça içindeki huzursuzluk da kat be kat artıyordu. Biraz sonraki buluşma ve ardını takip edecek olaylar belki yaşamında geri dönüşü ve tafisi olmayan bir hataya neden olacaktı. İbrahim'le Kızılay da, hemen Sakarya caddesinin girişindeki tüp geçidin önünde buluşacaklardı Özellikle burayı seçmişlerdi, burada oldukça yoğun bir yaya trafiği olur ve bu kalabalık arasında kimse onların buluştuklarını anlayamazdı. Sonrasındaysa , İbrahim'in, yine Kızılay'da bulunan Avukatlık bürosuna gitmeyi düşünmüşlerdi. . Gerçi büroya gitme fikri ısrarla İbrahim den çıkmıştı, "dışarıda bizi tanıyanlar olabilir" demişti. Doğru da demişti, çünkü kocasının iş yeri de İzmir Caddesindeydi.

Nazan son kez saatine baktı. Daha kırk beş dakikası vardı. Ama her geçen saniye vücudu suçluluk duygusuyla alev alev yanıyor, kararsızlıklarla dolu kafası bedenini adeta olduğu yere mıhlıyordu. Bir istekli, bir endişeli adımlarla nihayet iş merkezinin çıkış kapısına geldi. Şimdi ana kapıdan çıksa, sağa, yani Hoşdere caddesine dönse, aşağı yukarı on dakikalık yürüyüşten sonra evde olurdu. Ve bu şekilde sonunun ne olacağını kestiremediği bu kaçamağa, ihanete kesin kes bir nokta koyar İbrahim'i de hayatından tamamen silerdi. Ama bu kapıdan çıktıktan sonra küçük bir sağ ve bir sağ daha yaparak Cinnah caddesinden Kızılay'a doğru iner, hayatında hiç yapmadığı, bugüne kadar aklından bile geçirmediği şekilde kendini doğru dürüst tanımadığı bir adamın karşısında bulur, ve sonrasında belki de ...

Nazan netleştirmek için girdiği ama aynı kararsızlıkta kaldığı düşünceli haliyle kapıdan dışarı çıktı. Sağa döndü bekledi. Vicdaniyla, merak ve heyecan arayan yüreğinin çatışmalarını ve galip gelenin kaderine yön vermesini bekledi. Ardından birkaç saniye sonra bir sağ daha yaparak Cinnah caddesine yöneldi. İçinde neden kaynaklandığını bilmediği bir cesaretle az ötedeki otobüs durağına yürümeye başladı. Durağa geldiğinde az önceki cesareti suçluluk duygularıyla törpülenmeye başladı. Saatine baktı biraz daha zamanı vardı. İyice düşünmek için duraktan ayrılarak Cinnah caddesinden aşağı doğru yürümeye başladı. Biraz yürüdükten sonra yolun sağında derin bir vadi içine kurulmuş Botanik parkına gözü ilişti. Bu ilişme içindeki suçluluk duygusuna oldukça kuvvetli mühimmat sağladı. Kocasıyla burada bir sürü hoş anıları olmuştu. Yüzünde bir tebessüm, gözlerinde bir nem oluştu apansız. Caddeden aşağı yürümek yerine, parka yöneldi. Kıvrıla kıvrıla parkın iç kesimlere doğru yol alan merdivenleri inmeye başladı. Park oldukça tenhaydı. Karların üzerinde birbirleriyle oynayan birkaç başı boş köpek bir an merakla ona baktılar, sonra yeniden oyunlarına döndüler. Şu an bembeyaz bir örtüyle kaplı olan bu park baharda adeta renk cümbüşüne dönerdi. İhlamurlar, bademler, çınarlar, altın mazılar, kırmızı çiçekli Japon elması ve daha bir çok ağaç gökkuşağında ne kadar renk varsa hepsini çalar, sonra da bunu kendi bedenlerine çalarlardı. İşte kocasıyla ilk kez burada, böyle bir baharda, hemen ileride, sık ağaçların gizlediği ağaç banklarda öpüşmüşlerdi. Tabi o zaman evliliği düşünen iki sevgiliydiler. Nazan mani olamadığı bir istekle o banka doğru yürüdü. Bank, yapraklarını döken ağaçlardan dolayı gizliliğini yitirmiş, uzaktan bile fark edilir hale gelmişti. Birkaç dakika sonra bankın başına geldiğinde oldukça hüzünlüydü. Elleriyile bankın üzerindeki karları temizledi. Buz gibi soğuk olmasına rağmen aldırmandan oturdu. Çok nadir zamanlarda yaptığı gibi çantasından bir sigara çıkardı. Bir nefes çekti yaktığı sigaradan, üfledi dumanını yağın kara doğru. Kürşat'ı düşündü, yani on beş yıllık kocasını; ve oğlu Emir'i de. Son zamanlarda sadece Emir için bu tatsız evliliğe katlandığını düşünüyordu hep. Evet evliliği heyecansız ve ruhsuzdu hep.. Tıpkı bir evin içinde üç ev var gibiydi sanki. Birincisi kendi eviydi, Kürşat'sız, yada Kürşat'ın sadece gelir getiren bir erkek sıfatıyla var olduğu. İkincisi Kürşat'ın eviydi, yani kendinin olmadığı yada ev işlerini gören bir kadın sıfatıyla var olduğu. Üçüncüsüyse oğullarından dolayı bir arada oldukları evdi. Kürşat'la aynı evde ve küs olmamasına rağmen, her türlü manevi lezzet paylaşımını çoktan bir kenara bırakmışlardı. Oğulları Emir'in kıskandığını bahane ederek ve de büyük bir istekle yataklarını da birbirlerinden ayırmışlardı artık. Nazan az önce girdiği düşüncelerden çıkarak yeniden saatine baktı. Zamanı iyice daralmıştı. Hızlı adımlarla

parktan Cinnah caddesine çıktı yeniden.

Otobüse binse zor yetişirdi İbrahim'le olan randevusuna. Bir yandan binebileceği boş bir taksinin gelmesini beklerken bir yandan da caddeden aşağı, Kuğulu parka doğru yürüyordu. Nihayet boş bir taksi ona doğru yanaştı.

Garson ince belli bardakta getirdiği çayı Nazan'ın oturduğu masaya bıraktı. Nazan garsona küçük bir gülümsemeye teşekkür etti. Az önce taksiden inmiş, buluşma yerinde beklemek yerine, buluşma yerini tam karşıdan gören bu simit sarayı adlı kafeye gelmişti. Halen bu buluşmanın ne kadar doğru ne kadar yanlış olduğunun medcezirlerindeydi. Saatine baktı tam 14.00 tü. Yani buluşacakları saat buydu. Heyecanla tüp geçidin önüne baktı. Gelip geçen insanların içerisinde bekleyen, olduğu yerde duran birisi vardı. O olmalıydı. Evet tıpkı tarif ettiği gibiydi. Üzerinde kırçilli kabanı ve düzgün yüzüyle oldukça karizmatik ve çekici duruyordu İbrahim...

O an içinde tatlı bir ürperme oldu. Kalp atışı öyle hızlanmıştı ki, sakinleşmek için hemen çayını yudumladı. Bir an ona gitmek için hızla ayağa kalktı; birkaç saniye öylece kalakaldı. Sonra yavaşça oturdu yerine. Omuzları hafifçe aşağı düştü. Az önceki hararetli, halini bir karamsarlık aldı. Şu an cezbelenerek baktığı kişi İbrahim'di evet. Oldukça yakışıklıydı. "İyi ama ne çıkardı olmasından." Diye düşündü. "Kocası da zaten yakışıklı değil miydi? Yakışıklı olunca her şey yolunda mı oluyordu sanki? Şimdi kalkıp kendisine o güzel sözleri söyleyen İbrahim'in yanına gitse... Peki sonrasında ne olurdu? İlk başlarda gönül cilalayan muhabbetler, geçmiş evlilikten miras kalan kırgınlıklara geçici devalar, sonra küçük tensel dokunuşlar, ya sonra, belki de tensel girişler. Ya bütün bu yaşananların sonunda nereye varılırdı ki! Kocasından ayrılıp İbrahim'le mi evlenirdi? Hadi evlendi, İbrahim de, Kürşat gibi eline geçirmenin garantisiyle şu an gösterdiği altın yazmalı, gümüş kakmalı sözlerini, davranışlarını gene aynı oranda sürdürür müydü? Zor.. Peki acaba bütün suç hep erkeklerde mi oluyordu o zaman. Kürşat'ı çok sevmişti bir zamanlar, sonra onun ailesine düşkün olmasından dolayı kırgınlık girmişti aralarına. Gerçi bu huyunu sonradan bırakmıştı ama, o dönemler birbirlerini öyle incitmişlerdi ki, aralarına büyük bir soğukluk girmişti. Doğrusu kendisi de bu konuda hatalı sayılırdı. Bazı konularda çok inatçılık yapmış, çok boğmuştu eşini. Aslında kötü birisi değildi Kürşat, ona bir adım atıldığında hemen iki adım atardı." Bunu düşündüğünde içinde büyük bir ferahlama hissetti Nazan. Sanki üzerine giydiği iki beden küçük, kızgın demir zırhı üzerinden çıkarmıştı. "Evet" dedi için yükselen bir umutla. "Kürşat'ı yeniden kazanmalıydı. Bunun için çabalamalıydı. Kürşat bu çabalarına asla boşa çıkarmaz belki de eski günlerine yeniden dönebilirlerdi. Böylece Emin' de buhrana düşmezdi ve yakınları da...

Cebinden telefonunu çıkardı. İbrahim'e bu işin bittiğine dair alel acele bir mesaj yazdı. Ardından onun numarasını ekrana getirip hiç düşünmeden sil tuşuna baktı. Buradan çıkınca, zaten buraya çok da uzak olmayan eşinin yanına gitmeye karar verdi. Garsondan hesabı istedi. Son kez buruk gözlerle hala kendisini bekleyen İbrahim'e baktı. Ona bakarken bir şey dikkatini çekti. Bir daha baktığında dehşete düştü! Kocası koluna giren bir kadınla yolun karşısına geçmek için bekliyordu. Çılgınca yerinden fırladı.

Dışarı çıktığında kocası yolun yarısını yarılamıştı koluna giren kadınla beraber. "Yazıklar olsun sanan Kürşat" diye söylendi. Hızla onlara yaklaştı "Pis şıfıntı ben sana gösteririm" dedi içinden öfkeyle. Sonra adımları birden yavaşladı. Kürşat'a yada, yanındaki kadına bir şey demeye ne kadar hakkı vardı acaba, kendisi de buraya aynı haltı yemeye gelmemiş miydi zaten. Yolun ortasında kaldığını ancak kendisine kızgınca korna çalan taksi sürücüsünden sonra fark edebildi. Hemen kendini topladı. Artık yolun karşısına geçmiş bulunan Kürşat ve kadının yanına geldi koşturarak.

"Kürşat" dedi aldatılmış bir kadının kırgınlığıyla, ama öfkesini göstermeye de hakkı olmayan bir mahcuplukla. Fakat o an bir şey dikkatini çekti. Kocası hiç de suçüstü yakalanmış gibi gözüküyordu. Aksine kendisini gördüğü için çok şaşırılmış bir o kadar da sevinmiş gibi duruyordu. İşte bu sırada,

"Sağol kardeşim Allah razı olsun beni karşıya geçirdiğin için" dedi az önce Kürşat'ın koluna giren ve gözleri görmeyen kadın.